

ת"פ 14531/07/16 - מדינת ישראל נגד עובידה גבארה, מוחמד מסארה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 14531-07-16 מדינת ישראל נ' גבארה (עצור בפיקוח) ואח'

בפני כבוד השופטת מיכל ברנט
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. עובידה גבארה (עצור בפיקוח)
2. מוחמד מסארה (עציר)

הנאשמים

הכרעת דין לנאשם 1

כללי

1. כנגד הנאשמים 1 ו-2 הוגש ביום 7.7.16 כתב אישום המייחס להם עבירות של נשיאת נשק, עבירה לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977; הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק והתנגדות למעצר, עבירה לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 28.6.16 בשעות הלילה, שהו השוטרים אילן שמע, עידן הלל, אייל ספיר ואייל בדריק (להלן: "אילן, הלל, ספיר ובדריק" וביחד: "השוטרים") בטיבה (להלן: "העיר"), ברכב משטרתי (להלן: "הרכב המשטרתי") בו נהג השוטר ספיר במסגרת פעילות שגרתית.

סמוך לשעה 21:00 הגיעו השוטרים לאזור "חירבאת ג'בארה" בעיר, שם הבחינו ברכב מסוג מאזדה מ.ר. 2542471 (להלן: "הרכב") נוסע לכיוונם. ברכב נהג הנאשם 2, לידו ישב אחר אשר זהותו אינה ידועה למאשימה (להלן: "האחר") ובמושב האחורי ישב הנאשם 1.

אותה עת נשאו הנאשמים והאחר שלא כדין נשק מסוג עוזי כשבתוכו מחסנית ריקה מכדורים (להלן: "הנשק").

השוטרים כרזו לרכב לעצור באמצעות מערכת הכריזה והבהבו עם אורות הרכב המשטרתי, אך הנאשם 2 התעלם מהוראות השוטרים, הסיט את הרכב וניסה להימלט מהמקום. בתגובה חסם השוטר ספיר את הרכב באמצעות הרכב המשטרתי ומנע מהרכב להימלט.

השוטרים יצאו מהרכב המשטרתי והתקרבו לכיוון הרכב. בשלב זה יצא האחר מהרכב, כשבידיו הנשק, ונמלט מהמקום. השוטרים בדריק והלל רדפו אחריו, האחר השליך מידיו את הנשק והצליח להימלט.

במקביל, יצא הנאשם 1 מהרכב וניסה להימלט גם הוא מהמקום, אך השוטר ספיר רדף אחריו ותפס אותו. הנאשם 1 נאבק בשוטר ספיר והתנגד למעצר אך השוטר ספיר הצליח להשתלט עליו ולאזוק אותו כשידיו לאחור.

בהמשך, ביקשו השוטרים מהנאשם 1 לשכב על הרצפה אך זה סירב והשוטרים השכיבוהו, נאלצו להפעיל כוח על מנת להשתלט עליו, הנאשם 1 המשיך להיאבק בהם, להתנגד ולהשתולל עד שהשוטרים הצליחו להשתלט עליו.

3. בתחילה כפרו שני הנאשמים במיוחס להם בכתב האישום, ומשפטם החל. במהלך ניהול ההוכחות חזר בו הנאשם 2 מכפירתו, הודה במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתב אישום מתוקן אשר ייחס לו עבירה של נשיאת נשק, הורשע ונדון ל - 30 חודשי מאסר בפועל.

לפיכך, ומשנסתיים עניינו של נאשם 2, יקרא הנאשם 1 מעתה ואילך "הנאשם".

מענה לכתב האישום

4. הנאשם הודה כי נסע ברכב, ישב במושב האחורי, וכן הודה כי הרכב נסע לכיוונם של השוטרים עת הגיעו ל"חרבאת ג'בארה".

הנאשם הכחיש כי נשא נשק, הכחיש כי נאבק בשוטר או התנגד למעצר, הכחיש את מועד האיזוק, וטען כי הוטח פיזית על הנשק על ידי השוטרים, וכך הגיעו ככל הנראה טביעות האצבע של אחת מידיו לנשק.

5. בסיכומיו ציין ב"כ הנאשם שאין לו טענות בנוגע לשרשרת מוצג וכי אין מחלוקת כי הנשק שנתפס הוא אכן נשק; כי האחר אשר נמלט מהרכב השליך את הנשק מידיו במהלך מנוסתו; כי הנאשם היה ברכב בו היו נאשם 2 והאחר; אשר לטביעת חלק מכף ידו של הנאשם אשר נמצאה על הנשק, אף שההגנה חולקת על מידת ההוכחה שהוצגה במסגרת פרשת התביעה, הרי שההגנה אינה פוסלת את האפשרות כי התקיים מגע בין הנאשם לכלי הנשק עקב הטחתו עליו.

פרשת התביעה

6. במסגרת פרשת התביעה העידו הבלשים אשר נטלו חלק באירוע, השוטרים אשר טיפלו בחקירת האירוע ובחקירת הנאשם, ומומחי המטא"ר לעניין זיהוי טביעות האצבע של הנאשם על הנשק שנתפס במהלך האירוע.

השוטרים שהשתתפו באירוע

7. רס"ר אייל ספיר מסר בעדותו לפני כי ביום 28.6.16, במסגרת עבודתו, נסע עם שוטרים נוספים בניידת סמויה

בטיבה. הם סימנו לרכב מסוים לעצור לבדיקה שגרתית אולם הרכב ניסה לברוח. בתגובה, הם ביצעו חסימה לרכב והבחינו כי אדם אחד - הנוסע במושב הקדמי- ברח מהרכב. שוטר ומתנדב רצו אחר אותו אדם, בעוד העד ושוטר נוסף השתלטו על נהג הרכב שניסה לצאת מהרכב. ברגע שהבחינו שיש אדם נוסף בחלקו האחורי של הרכב, העד ניגש לצד השני של הרכב. הנוסע שישב במושב האחורי יצא מהרכב וניסה לברוח אולם העד תפס אותו ואזק אותו (עמ' 15 ש' 7-31). בתשובה לשאלת התובעת מסר העד כי הצמיד אותו לרכב וקיפל אותו (עמ' 16 ש' 21). תוך כדי המעצר שמע העד את המתנדב בדריק צועק "נשק נשק". העד הלך עם העצור כשהוא אזוק בידיו מאחור לכיוון בדריק, והבחינו בנשק. העצור לא היה ליד הנשק (עמ' 15 ש' 31 עד עמ' 16 ש' 7). בדריק מסר לעד כי השוטר עידן רץ אחרי חשוד נוסף לכיוון מטע זיתים, ומכיוון שהם היו במיעוט של שוטרים והעד רצה שהמתנדב יוכל להשתלט על העצור, העד ובדריק הורידו את העצור אל הקרקע. העצור התנגד לכך והשתולל קצת, בדריק אזק אותו כשהוא על הרצפה עם הפנים לארץ ולאחר שהעצור נרגע, המשיך העד לרוץ לכיוון השוטר עדין על מנת לסייע לו (עמ' 16 ש' 8-13, ש' 23-32). בחקירתו הנגדית עומת העד עם העובדה שלא ציין דברים אלה בדו"ח הפעולה מיום 28.6.16, ומסר שככל הנראה שכח לציין את הדברים בדו"ח (עמ' 21 ש' 1-6), והדברים באו לידי ביטוי בדו"ח הבהרה שערך ביום 1.7.16 (עמ' 21 ש' 20-21).

העד עומת עם טענות הנאשם לפיהן העד הוציא אותו מהרכב, אזק אותו, לקח אותו למקום בו נתפס הנשק ושם הכה אותו "מכות רצח", ושלל את הטענות. לדבריו הנאשם יצא מהרכב והוא החזיק אותו והצמיד אותו לרכב, כשירדו למטה היה אקט כוחני כשהורידו אותו לרצפה והנאשם השתפשף על הרצפה אבל אין המדובר ב"מכות רצח" (עמ' 17 ש' 15-22).

העד עומת עם טענות הנאשם ולפיהן הוא הצמיד לנאשם את הנשק לפניו, ואף הטיח את הנאשם פיזית על הנשק, ושלל את הדברים מכל וכל (עמ' 17 ש' 23-28, ש' 29-32).

עוד מסר כי במהלך האירוע הבחין באדם ממשפחת עבדל קאדר במרחק של כ-20 מ' ממנו, ומיד אמר לו להיכנס לביתו ואותו אדם נענה לדרישה (עמ' 37 ש' 26-31, עמ' 38 ש' 5-6).

דו"חות הפעולה של רס"ר ספיר הוגשו על ידי ההגנה.

בדו"ח הפעולה הראשון, שנערך ביום 28.6.16 בשעה 21:55, תאר רס"ר ספיר כי לאחר שהבחין בחשוד שישב בחלקו האחורי של הרכב, הלה פתח את הדלת וניסה להימלט, העד דלק אחריו לאורך כשלושה מטר מדלת הרכב, כשהעד תפס אותו הוא השתולל והעד הצמיד אותו לרכב וכבל אותו באזיקים. בהמשך הדו"ח תאר כי משבדריק קרא "נשק נשק" הוא רץ עם העצור לבדריק והמתין איתו במקום עד שהשוטר עידן חזר.

בדו"ח פעולה מפורט יותר שערך העד ביום 1.7.16 בשעה 10:00, ציין כי אזק את החשוד מאחורי גבו, כי ירד יחד עם העצור לכיוונו של בדריק ושהה במרחק של כ-20 מ' מהנשק. כן ציין כי רצה לסייע לעידן ולכן על מנת שלבדריק תהיה שליטה מלאה על העצור, הוא ביקש מהעצור לשכב על הקרקע. העצור לא הסכים ולכן העד ובדריק השתמשו בכוח

ותפסו אותו יד אחת באזיקים ויד אחת בכתף וכופפו אותו למטה. העצור השתולל והתנגד. כשהצליחו להורידו כשידיו מאחורי גבו והן אזוקות, ופניו לכיוון הרכב הוא המשיך להשתולל וזז עם ראשו על הקרקע, דבר שגרם לשפשופים על פניו. לאחר שנרגע, הצטרף העד לעידן לחיפושים אחר החשוד הנוסף.

העד ציין כי כ-20 מ' מהמקום נמצא בית של משפחת עבדל קאדר, אדם יצא מהבית והעד אמר לו "משטרה" הכל בסדר תחזור הביתה ואכן אותו אדם שב לביתו.

העד הסביר בחקירתו הנגדית כי נתבקש על ידי החוקר לתאר את האירועים רגע אחר רגע ולכן הדו"ח השני מפורט יותר (עמ' 21 ש' 20-21). כן נשאל בחקירה נגדית מדוע לנאשם נגרמו במעצר חבלות בראש ובכתפיים, ומסר כי כשמצמידים אדם לרצפה והוא משתולל וזז עם הראש לכל כיוון זה יכול לקרות (עמ' 21 ש' 29-31).

העד נשאל לגבי האפשרות שאזק את ידי העצור בחלקו הקדמי של הגוף ורק לאחר מכן העביר את האיזוק לאחור, ושלל זאת (עמ' 26 ש' 12-16).

כשנשאל העד למה התכוון כשאמר בקשר שהנאשם "מפוצץ" מסר שאינו זוכר (עמ' 27 ש' 15-21, עמ' 26 ש' 17-23).

8. רס"ב אילן שמע, מסר בעדותו כי ביום 28.6.16, במסגרת סיור שגרתי בטייבה, הבחינו ברכב ובו 3 בחורים וסימנו לו לעצור. הרכב החל לברוח, אייל שהיה איתו נסע מעט לאחור וחסם את הרכב, שנעצר על תלולית קטנה. העד הלך לכיוון הנהג על מנת לבדוק אותו, והבחין כי הנוסע שליד הנהג ברח מהרכב. הוא ניסה לעצור את הנהג שהחל בדחיפות ידיים, וביקש את עזרתו של אייל, אולם הבחין כי יש אדם נוסף ברכב וצעק לאייל.

החשוד שישב מאחור פתח את הדלת והתחיל לרוץ, העד צעק לאייל שהחל לרוץ אחריו. בחקירתו הנגדית הבהיר כי לא ראה את מעצרו של חשוד זה (עמ' 42 ש' 2-10). במקביל שמע את בדריק צועק שיש נשק למטה, ועל כן לאחר שעצר את הנהג, הזעיק העד מהתחנה עזרה נוספת. כשהגיעה למקום ניידת מג"ב, מסר להם העד את העצור והצטרף לאייל לחפש אחר הנהג (עמ' 39 ש' 4-24).

מדו"ח פעולה של רס"ב שמע מיום 28.6.18 שעה 22:00 עולה כי לאחר שאזק את הנהג שמע את בדריק צועק שנתפס נשק, ואז הוא האיר לתוך הרכב והבחין במעורב השלישי, הוא צעק לאייל שיש בחור נוסף, הבחור פתח את הדלת והחל לברוח והשוטר אייל עצר אותו.

9. עידן הלל, מסר בעדותו כי ביום 28.6.16, בהיותו במשמרת בילוש בטייבה, הבחין ברכב שניסה להתחמק מהם, ובהמשך ניסו המעורבים לברוח מהרכב. העד יצא מהניידת, ראה את אייל בדריק רץ אחרי חשוד והחל אף הוא לרוץ לכיוונו. תוך כדי ריצה שמע את בדריק צועק שנזרק נשק. בחקירתו הנגדית הבהיר העד כי הוא עצמו לא ראה השלכה של דבר מה (עמ' 63 ש' 5-6). בשלב מסוים העד הגיע לאזור חשוק ואיבד קשר עין עם החשוד. העד חזר למקום בו היו

השוטרים אייל ספיר, אילן שמע ואייל בדריק וראה נשק מסוג עוזי שחור, עם הדפסים חומים. בדריק היה ליד הנשק והעד שאל אותו אם משהו נגע בנשק. בדריק השיב בשלילה. העד שם כפפות, פרק את הנשק כיוון שהמחסנית היתה בפנים ונכנס לרכב (עמ' 46 ש' 28 עד עמ' 47 ש' 16).

בדו"ח פעולה מיום 28.6.16 שעה 21:50 ציין העד כי הבחין בנהג ובבחור שישב לידו "פורקים" מהרכב, ועל כן החל לרוץ ביחד עם אייל בדריק אחרי החשוד שישב ליד הנהג. בשלב מסוים אייל בדריק נעצר ואמר לעד שימשיך לרוץ אחרי החשוד, וציין כי החשוד השליך נשק. בדריק נשאר במקום ליד הנשק. כשחזר למקום פרק את הנשק עם כפפות חד פעמיות, הניח את הנשק בניידת הבילוש על הרצפה מאחור והיה עם הנשק עד הגעתו לתחנה. בתחנה שוב עטה העד כפפות חד פעמיות, הוציא את הנשק והכניסו למשרד הבילוש, שם עטף את הנשק ואת המחסנית בנייר מז"פ חום, ציין עליו את פרטיו, תאריך, מספר האירוע, סימן אותו כמוצג ע.ה. 1, והעבירו לחוקר זיו סימן טוב להמשך טיפול.

בחקירתו הנגדית הבהיר העד כי העצורים לא היו בניידת הבילוש בה הונח הנשק (עמ' 51 ש' 24-11).

העד שלל טענת הנאשם כי השוטרים היכוהו וכן שלל את טענת הנאשם ולפיה החוקרים לקחו את הנאשם למקום בו היה הנשק, היכו אותו והצמידו לו את הנשק לפנים, ואמר שכשהגיע למקום לא היה אף אחד ליד הנשק מלבד אייל בדריק (עמ' 48 ש' 31-2). לאחר שעומת העד עם דו"חות פעולה של השוטרים דור אגבבה ואביאל מזרחי, בהם צוין כי העצור היה אזוק ולידו נמצא אמל"ח, מסר כי הוא יכול להעיד על מה שהוא עשה וראה (עמ' 53 ש' 32-6). כמו כן הבהיר העד בחקירתו החוזרת כי אכן בשלב מסוים היו במקום שוטרים נוספים לצד החשודים, אולם הוא היה ממוקד בנשק ולא שם ליבו לכך (עמ' 72 ש' 25-3).

העד בחקירתו הנגדית חזר והבהיר כי ראה את הנהג והנוסע במושב שלצד הנהג פותחים את דלתות הרכב, ויצא לתפוס את החשוד שברח, ועל כן הוא לא ראה אם וכיצד מי שישב במושב האחורי יצא מהרכב (עמ' 50 ש' 3-1).

10. אייל בדריק, מתנדב במשטרה, מסר בעדותו כי במהלך משמרת בילוש בטייבה, יחד עם השוטרים אייל ספיר, אילן שמע ועידן הלל, הם הבחינו ברכב שהתקרב אליהם. אייל סימן לנהג לעצור, בתחילה עם האורות ובהמשך עם הכריזה. הרכב האט לידם ולאחר מכן ניסה לברוח, ולכן אייל נסע לאחור וחסם את הרכב. אילן שישב ליד הנהג ועידן שישב ליד העד יצאו מהניידת וקפצו לכיוון הנהג. העד המתין לראות שהרכב עצר סופית ויצא מן הרכב, והבחין שהנוסע ליד במושב ליד הנהג יצא מן הרכב והתחיל לרוץ. העד התחיל לרוץ אחריו לכיוון הוואדי משמאל, רץ אחריו 20 או 30 מטר, וראה שנפל ממנו משהו, שמע מכה על הרצפה וכשהוא הגיע למקום הבחין בנשק. העד צעק לכולם "נשק נשק" ואמר לעידן שהוא ישמור על הנשק ועידן המשיך לרוץ אחרי הבחור שברח (עמ' 74 ש' 17 עד עמ' 75 ש' 1).

בחלוף מספר שניות הגיע אליו אייל ספיר עם בחור אזוק מאחורי הגב, ושאל את העד אם הוא יכול לשמור על שניהם, כשהכוונה לנשק ולעצור.

העד השיב בחיוב, ואייל ביקש מהעצור לשבת על הרצפה אך הוא לא הסכים, לכן שם לו יד על הכתף וניסה להורידו אל הקרקע אך העצור התנגד. העד עזר לאייל להורידו אל הקרקע ומשך את העצור מהכתף, ולאחר שהשכיבו אותו על

הקרקה, אייל המשיך לרוץ על מנת לסייע לעידן. במהלך הורדתו אל הקרקה העצור השתולל מעט והפסיק (עמ' 75 ש' 1-7, 13-16).

העד הבהיר בחקירתו הנגדית כי הורדת העצור אל הקרקה נעשתה על מנת להקל על השמירה עליו ועל הנשק בעודו לבד במיקום בעייתי (עמ' 83 ש' 19-23).

משלא אותר החשוד הנוסף חזרו השוטרים אל העד. עידן לקח כפפות על מנת לפרוק את הנשק, שהיה טעון במחסנית. כמו כן הגיע למקום צוות נוסף לסייע להם, וצוות זה לקח את החשודים לתחנה (עמ' 75 ש' 7-10).

העד שלל במפורש את טענות העצור לאלימות שהופעלה כלפיו. לדבריו, העצור התנגד והשתולל בקטע קצר בו הוא סירב לרדת אל הקרקה, ויתכן שבגלל שבמקום אדמת כורכר, הוא נחבל בפניו, אולם לא ננקטה כלפיו כל אלימות (עמ' 77 ש' 13-26, עמ' 79 ש' 25-26). כן עומת העד עם תמונות של חבלות אשר על פי הנטען נגרמו לעצור עקב מעצרו, ומסר כי יתכן והחבלות בפנים נגרמו מהכורכר, ואך לא יתכן שנגרמו חבלות בכתפיים אלא אם העצור עשה זאת לעצמו (עמ' 93 ש' 5-10).

בדו"ח פעולה מיום 28.6.16 שעה 23:25 ציין העד כי הבחין שהחשוד אחריו רדף זרק דבר מה וכשהגיע למקום זיהה שמדובר בנשק. העד כלל לא התייחס לנאשם בדו"ח זה.

גם בהודעה מפורטת מיום 30.6.18 שנגבתה על ידי רס"ב רונן כץ לא התייחס העד כלל לנאשם, ומסר התייחסות הנוגעת למעורב שנמלט ובמנוסתו השליך את הנשק. לדבריו, בשעה שרץ אחרי החשוד, ידיו של החשוד לא היו לצדי הגוף אלא היו צמודות לפנים, בשלב מסוים שמע קול של חפץ מתכתי שנחבט ברצפה והבחין שלפני החשוד יש לפתע גוש שחור בגודל חצי מטר שהחשוד דילג מעליו. העד עומת בחקירתו הנגדית עם פער זה, ומסר כי שגה בניסוח שמסר לחוקר וכי הנשק נפל מהבחור (עמ' 104 ש' 1-12).

רק בחקירתו מיום 7.7.16 התייחס העד לנאשם, לאחר שנשאל מפורשות אודות טענת הנאשם ולפיה נגע בנשק במהלך מעצרו.

בחקירה זו מסר כי הנאשם היה כבול לאחור ולכן אין כל סיכוי שיכול היה לגעת בנשק. כן מסר כי אייל (ספיר - מ.ב.) החליט להשאיר את הנאשם בהשגחתו, ולכן ביקש מהנאשם לשבת על הקרקה, אך הנאשם סרב. בנסיבות אלה תפס אייל את ידי הנאשם ביד אחת, ועם ידו השנייה ניסה להורידו מהכתף, אך הנאשם התנגד. הוא הצטרף אליו על מנת לסייע לו, ויחד הם הורידו את הנאשם אל הקרקה כשידיו מאחור. הנאשם השתולל ובמהלך ההשתוללות על הקרקה נגרמו לו שפשופים בפנים. עד שהגיע כוח מג"ב למקום הוא שלט על הנאשם תוך שהחזיק ידיו ומנע תזוזתו ולכן כל טענה לפיה נגע בנשק היא "מגוחכת". הנאשם היה במרחק 2 מ' מהנשק, כשרגליו לכיוון הנשק ופניו לכיוון השני.

גם עד זה ציין כי לפני שאייל עזב יצא מישהו מבית סמוך, אייל אמר לו 'משטרה כנס הביתה' ואותו אדם שב לביתו ולא התקרב אליהם.

בעדותו לפני מסר העד כי צילם את התמונה ת/4, בה נראה הנשק ובצד נראית רגלו של העצור (עמ' 75 ש' 21-25). לדבריו, העצור היה במרחק של כמטר וחצי עד שני מטרים מהנשק, כשרגליו לכיוון הנשק ופניו לכיוון הרחוק מהנשק (עמ' 77 ש' 18-19).

העד אישר בחקירתו הנגדית כי לא ציין פרטים אודות הפעלת כוח כלפי הנאשם מיוזמתו בדו"חות הפעולה שערך (עמ' 81 ש' 11-12), ולטענתו התייחס לטענות אלה בהודעתו כיוון שנשאל על ידי החוקר רונן כן אודות טענות העצור כי נגע בנשק במהלך מעצרו (עמ' 83 ש' 8-17).

העד עומת בחקירתו הנגדית עם הטענה ולפיה הנשק וחגורת הנשק נראים במנח שונה בתמונות ת/4 ות/6, לא ידע להסביר את הדברים, והעלה השערה שעידן פרק את הנשק או פגע עם רגלו בנשק (עמ' 112 ש' 5-27).

עדויות החוקרים

11. רונן כן, חוקר בתחנת טייבה, מסר בעדותו כי במסגרת תיק החקירה חקר ביום 30.6.16 את הנאשם (ת/8), בדק היתכנות קיומן של מצלמות אבטחה בבית החשודים, ביצע סיור בשטח עם אייל בדריק על מנת לצלם בשטח את שאירע ותיעד את הדברים בדו"ח שחזור (ת/10). עת הגיעו ממצאי ט"א לגבי הנאשם, הוא הטיח בנאשם את הממצאים. הנאשם טען כי במהלך האירוע הכו אותו והפילו אותו ותוך כדי כך נגע בנשק, ועל כן היה על העד לבדוק עם החוקרים את היתכנות הטענות הללו, הוא עשה כן ותיעד את הדברים (עמ' 114 ש' 25 עד עמ' 115 ש' 7, עמ' 121 ש' 17-30).

העד הבהיר בחקירתו הנגדית כי שאלותיו לחוקרים התמקדו בסוגיית האפשרות שהחשוד נגע בנשק לאחר תפיסתו, וכי ככל שהדבר נוגע לטענות אודות אלימות מצד החוקרים הועברה פניה למח"ש (עמ' 122 ש' 21 עד עמ' 123 ש' 4).

העד עומת בחקירתו הנגדית עם הטענה ולפיה הנשק וחגורת הנשק היו במנח שונה בתמונות ת/4 ות/6, ומסר כי כפי שהוא רואה זאת, מדובר אך בזווית צילום שונה ולא במנח שונה, וכי יש להפנות שאלות אלה לבדריק שצילם את התמונות (עמ' 144 ש' 3-30).

12. דוד דדון, חוקר בתחנת טייבה, מסר בעדותו כי להערכתו הוא העביר את החומר למח"ש בפקס, כיוון שמדובר בעצור, וכי כחוקרים הם מתעדים את החבלות - אם ישנן. בכל הנוגע להעברה לבדיקה רפואית, מדובר באחריות נחשון (עמ' 50 ש' 27 עד 51 ש' 1).

13. רס"ם משה סימן טוב, ראש צוות אמל"ח בתחנת קדמה, גבה את הודעתו של הנאשם ביום 29.6.16 בשעה 12:55 (ת/28). כן צילם את חבלות הנאשם 1 (ת/30) וגבה את הודעתו ביום 29.6.16 בשעה 02:25 (ת/33-35).

לטענת העד הוא שימש בתיק כחוקר תורן, הפעיל את מכשיר ההקלטה בטרם גבה את הודעת הנאשם, אולם כשניסה להוריד את תיעוד החקירה לדיסק הוא לא הצליח לעשות כן (עמ' 71 ש' 28-29).

חוות דעת מטא"ר

14. כאמור, הסנגור בסיכומיו לא חלק על שרשרת המוצג ועל העובדה שהנשק שנתפס הוא נשק מסוג תת מקלע עוזי, אשר נבדק ונמצא תקין וכי בכוחו להמית, ואביזר לנשק - הוא מחסנית ריקה המתאימה לנשק זה (ת/14-15).

15. במסגרת החקירה ביצע רס"ר קובי מינצר, טכנאי זיהוי פלילי וחוקר זירות עבירה, בדיקת שרידי ירי ונוכחות מתכת ברזלית (פרופרינט) אצל הנאשמים 1 ו-2. אצל שני הנאשמים נמצאו שרידים המעידים על מגע עם מתכת. אצל הנאשם 1 התקבלה תגובה חזקה בתצורה לא מוגדרת בשתי כפות הידיים ותגובה חזקה לא מוגדרת באצבע שמאל, ואצל הנאשם 2 התקבלה תגובה חיובית בתצורה לא מוגדרת בכפות הידיים (ת/12-13).

העד הבהיר בחקירתו הנגדית כי משמעות התוצאות היא מגע בברזל, וכי טרם התקבלו תוצאות בדיקת שרידי הירי (עמ' 162 ש' 1-13, ת/12).

16. כמו כן, במסגרת החקירה ניטלו על ידי רס"ר יוסי יוסף טביעות אצבעות וכפות ידיים מהנאשם ומעתקים ומטושים מהנשק. מדו"ח מסכם של חקירת מז"פ מיום 30.6.16 (ת/16) המוצגים צולמו, נבדקו לדגימות דנ"א (נדגמו חמישה מטושים מאזורים שונים) ולאחר מכן הוכנסו לארון סופרגלו לצורך פיתוח ט"א. על הנשק נמצאו 8 טביעות אצבע, כדלקמן:

מעתק מספר 1 - גוף הנשק בחלקו התחתון.

מעתק מספר 2 - גוף הנשק בסמוך לשמורת ההדק.

מעתק מספר 3 - גוף הנשק בסמוך לידיית הדריכה.

מעתק מספר 4 - גוף הנשק בסמוך לכוונת אחורית, בצדו השמאלי.

מעתק מספר 5 - קת הנשק בחלק האחורי השמאלי.

מעתק מספר 6 - קת הנשק בחלקו האחורי שמאלי.

מעתק מספר 7 - גוף הנשק בחלקו העליון.

מעתק מספר 8 - גוף הנשק בסמוך לכוונת אחורית בצדו השמאלי.

על המחסנית לא אותרו ממצאי ט"א.

17. בנוסף ניטלו ע"י רס"ר גלעד גרן מעתקים ומטושים מרכב המזדה שנתפס בזירה (ת/18).

18. רויטל ביטון, משוות ט"א מרחב שרון, מצאה התאמות בין מעתק מספר 7 (גוף הנשק בחלקו העליון) לאמה ימין של הנאשם, והתאמה בין מעתקים 1.0 ו-1.1 (גוף הנשק בחלקו התחתון) לכף יד ימין של הנאשם (ת/17). כך עולה גם מטפסי גילוי ת/20-21 מיום 3.7.16 אשר נערכו ע"י ורד לובשיץ, משווה בכירה במעבדת טביעות אצבע במטא"ר.

ורד לובשיץ מסרה בעדותה כי השוותה מעתקים שנסרקו לאפס והודפסו מהאפס, אל מול טופס שיצא באפס מהמאגר, ועל סמך זהות שנמצאה ערכה את טופס הגילוי. בנוגע למעתק 7 הסבירה כי יתכן שהטופס במאגר, אשר נסרק ביום 15.2.16 ע"י מיכאל קוגן, היה באיכות טובה יותר מהטופס שהיה אצל המומחית פלג-שירוני, עקב הטבעה איכותית יותר (עמ' 34 ש' 11-19).

ממצאיהן של רויטל בטון וורד לובשיץ הועברו לבדיקה נוספת במעבדה ולאישור הגילוי.

19. מחוות דעתה של רפ"ק יעל פלג שירוני, ראש המעבדה לזיהוי והשוואת טביעות אצבע במטא"ר, שנערכה ביום 10.7.16, עולה כי ישנם 4 מעתקים שאינם זהים לנאשם (3, 5, 6 ו-8) ו-3 מעתקים שאינם ניתנים להשוואה (2, 4 ו-7) (ת/19).

לאחר השוואת המעתקים לטופס טביעות אצבעות ע"ש הנאשם שהועבר אליה נמצא כי טביעה שנמצאה על גוף הנשק בחלקו התחתון (טביעה מספר 1) זהה לחלק מטביעת כף היד השמאלית של הנאשם, וטביעה שנלקחה מהכנף הימנית האחורית של הרכב זהה לחלק מטביעת כף היד הימנית של הנאשם. לחוות הדעת צורפו המעתקים וטופס טביעת אצבעות וכפות ידיים של הנאשם. בשולי חוות הדעת צוין כי כל קביעת זהות בחוות הדעת מבוססת על סמך התאמה ב-12 נקודות השוואה רצופות לפחות, אלא אם כן צוין אחרת במפורש.

בעדותה לפני התבקשה רפ"ק שירוני להסביר כיצד בוצעה ההשוואה, ומסרה כי ההשוואה על ידי מומחה - שלא כמו השוואה ממוחשבת שנעשית באמצעות האפס - נעשית באמצעות התבוננות במעתק מקורי ובטופס טביעות האצבע ע"י זכוכית מגדלת (עמ' 20 ש' 15-28).

העדה נשאלה בחקירתה הנגדית אודות הפערים בין ממצאיה לגבי מעתק 7 לבין ממצאיה של הגב' לובשיץ, ומסרה כי ככל הנראה הגב' לובשיץ ביצעה השוואה על סמך הטופס שקיים במאגר האפס, ולא על סמך הטופס שהיה בפניה (מעתק המצורף לחוות הדעת), ויתכן שהטופס במאגר הוטבע בצורה טובה יותר (עמ' 28 ש' 13 עד עמ' 29 ש' 19).

גרסאות הנאשם

20. בהודעתו ת/33, הודעה מיום 29.6.16 בשעה 02:25 שנגבתה ע"י רס"ר משה זיו, מסר הנאשם כי הוא לא

ברח מהרכב, וכי מרגע שהשוטר זיהה אותו ואמר לו לצאת מהרכב, הוא עשה כן. השוטר הכה אותו, הוריד אותו אל הקרקע, סחב אותו 10 מ' כשהפנים שלו על הרצפה והמשיך להכותו על אף בקשותיו של הנאשם שלא יכה אותו וטענתו שיש לו כתף פרוקה. לאחר מכן אזק אותו השוטר (עמ' 2 ש' 5-10).

החוקר ציין בהודעה כי אכן הבחין בסימן שפשוף על פני החשוד בצד ימין ליד המצח, בשפשוף אדום בסנטר וחולצת החשוד היתה מאובקת.

בהמשך טען הנאשם כי שוטר אחד תפס אותו והעביר אותו לשוטר אחר ואמר לו "תטפל בו", השוטר האחר שם לו אזיקים, שם אותו על הבטן, הכה אותו ובעט לו באשכים (עמ' 4 ש' 85-87).

לטענת הנאשם הוא הלך לקנות כבש לחג אצל איאד מסראווה ברפת, ולאחר מכן נסע ברכב כטרמפיסט, והוא אינו מכיר את הנהג ואת הנוסע שהיה לצדו (עמ' 2 ש' 12-19). כמו כן שלל שידע מה החזיקו השניים ברכב.

21. בהודעתו ת/8, הודעה מיום 30.6.16 בשעה 18:55 שנגבתה ע"י רס"ב רונן כץ, מסר הנאשם כי השוטר שהוציא אותו מהרכב שם לו אזיקים, לקח אותו למקום בו נתפס הנשק והכה אותו כדבריו "מכות רצח" (עמ' 1 ש' 19-20).

בהמשך שינה פעם נוספת את סדר הדברים ואמר שלקחו אותו הרחק מהרכב ורק שם, לאחר שהוכה בסמוך לנשק, שמו לו אזיקים (עמ' 6 ש' 24-27).

הנאשם עומת עם טענת הנהג מסראווה ולפיה הוא אסף את הנאשם במקום אחר, ולא נסע לכיוון ביתו של הנאשם אלא לכיוון ביתו של מסראווה, ומסר שאין לו הסבר למה מסראווה אמר את שאמר (עמ' 4 ש' 3-18).

כשנשאל הנאשם אם יש סיכוי שימצאו טביעות אצבע שלו על הנשק, השיב: "תשאל את הבלשים מה עשו הבלשים הרביצו לי ליד מה שנתפס ושמו אותי על הנשק פרצוף... ואמרו לי למי זה" (עמ' 6 ש' 11-13).

22. הנאשם מסר בעדותו לפני כי במהלך חודש הרמדאן ישב ואכל עם משפחתו ארוחת ערב, ואמר לאמו שהוא רוצה ללכת לרפת לבחור כבש לחג. הוא הלך ברגל ונפגש עם איאד מסראווה, בעל הרפת, בחר כבש, שילם לאיאד וחזר לביתו. באמצע הדרך נפגש עם מוחמד מסראווה, וביקש ממנו טרמפ. המקום היה מיוער וללא אור. הוא עלה אל הרכב בחלקו האחורי בצד ימין, ובמהלך הנסיעה נעצרו על ידי המשטרה. אדם שנסע ברכב במושב הקדמי בצד ימין פתח את דלת הרכב וברח. הנהג גם ירד מהרכב, והנאשם נשאר ברכב. בלש שהגיע אליו אמר לו לצאת מהרכב והוא עשה כן. הבלש הכה אותו באגרופים בפניו, גרר אותו ונתן לו מכות ובעיטות והוא נפל וקם, נפל וקם. לאחר מכן אזק אותו הבלש איזוק מלפנים ולקח אותו לבלש השני, שגם הוא הכה אותו, והוא נפל על הקרקע. הבלש השני שאל אותו של מי הנשק ומיהו הבחור שברח ואמר שאם יענה הם יעזבו אותו. הנאשם אמר שאינו יודע, הבלש השני הכה אותו

ולאחר מכן שמו אותו "קצת אחורה מהנשק" והוא ראה "פלאש" (ככל הנראה הכוונה שצילמו אותו). לאחר מכן הגיעו כוחות מג"ב ולקחו אותו לתחנה (עמ' 110 ש' 12-27).

כשנתבקש הנאשם לפרט את האלימות שננקטה נגדו מסר שהשוטר חנק אותו, הוא נפל על הקרקע, ואז נתן לו השוטר בעיטות באשכים ובפנים, שם את רגלו על גרונו של הנאשם, והכה אותו "מכות רצח" (עמ' 110 ש' 29-31). לדבריו, השכן ג'לאל יצא מביתו וראה את המתרחש, והשוטר אמר לג'לאל לחזור לביתו (עמ' 111 ש' 1-4).

לאחר שמסר הודעה במשטרה הוא לא נבדק על ידי רופא (עמ' 111 ש' 9).

כשנשאל הנאשם מפורשות אודות נסיבות הימצאות טביעות כף ידו על הנשק, מסר שכשהבלש השני קיבל אותו, הוא תפס אותו בחלק האחורי של הצוואר, שאל של מי הנשק הזה, וידיו של הנאשם שהיו מקדימה נגעו בנשק "מרוב המכות שקיבלתי" (עמ' 111 ש' 13-15). בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם מדוע נזכר בפרט זה רק בחקירתו השניה ולא בחקירה הראשונה במשטרה, השיב כי נזכר בכך רק בחקירה השניה (עמ' 116 ש' 29).

בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם על הקשר שלו לנאשם 2, ואמר שהקשר הוא של "שלום שלום", הוא אינו יודע לטענתו היכן מתגורר הנאשם 2, ואף לאחר שעומת עם תוצרי תרגיל חקירה שנערך לשניים, עמד הנאשם על כך שאינו מכיר את הנאשם 2 וכי הנאשם 2 הלחיץ אותו שיגיד דברים דומים לדברים שהוא מסר בחקירה (עמ' 112 ש' 6-15, עמ' 113 ש' 23 עד עמ' 114 ש' 21).

לדברי הנאשם בחקירתו הנגדית, אחרי שהשוטר הכה אותו באגרופים בפניו, והוא נפל וקם ליד הרכב, גרר אותו השוטר לכיוון הנשק שהיה מרוחק כ-10 מטר משם, ובאמצע הדרך בין הרכב למקום הימצאו של הנשק, אזק אותו השוטר איזוק קדמי (עמ' 114 ש' 25-30). הנאשם עומת עם כך שבחקירותיו במשטרה מסר שנאזק מיד כשהוצא מן הרכב, וטען שהתכוון לכך שהשוטר הוריד אותו, הכה אותו, גרר אותו ובאמצע הדרך שם לו אזיקים (עמ' 116 ש' 10-11).

הנאשם נשאל ביחס לגרסתו אודות הכאתו באמצעות הנשק בראשו תוך שהשוטר תופס אותו בצוואר ומדוע לא סיפר את הדברים בחקירותיו במשטרה אלא בבית המשפט לראשונה, ומסר שבקושי דיבר בחקירה כתוצאה מהמכות (עמ' 116 ש' 12-22).

הנאשם נשאל מדוע לא סיפר לעורך דינו שג'לאל היה עד לאלימות נגדו, ומסר שלמד בדיון שהיה עוד אדם במקום (עמ' 120 ש' 16).

מר איאד מסראוה

23. מר מסראוה אישר בעדותו לפני כי נשאל בחקירתו במשטרה ביום 4.7.16 מתי ראה לאחרונה את הנאשם, ומסר שראה אותו חודש קודם לכן כשהיה עם בניו והם אכלו יחד. לדבריו אינו יודע לומר באיזה יום זה היה, אולם זה היה

במהלך הרמדאן.

בהמשך נשאל אודות טענתו בחקירה ולפיה הנאשם לא היה אצלו ברפת ביום 29.6.16, ומסר כי אכן אמר את הדברים, אך הם אינם אמת, ומסר אותם כי לא רצה להסתבך, כיוון שידע מאביו של הנאשם במה הוא מסובך. לדבריו, אביו של הנאשם בא לקחת בחזרה כסף שהנאשם שילם לו תמורת כבש ומסר לו אודות החשדות כנגד בנו.

העד עומת עם כך שלא ידע מה מדבריו יעזור לנאשם ומה לא, ועם כך שבחקירתו מסר שלא מכר כלל לנאשם כבש, והשיב כי מסר דברים לא נכונים כדי לא לערב את עצמו (עמ' 129 ש' 5-8), וכי לא רצה לומר שהנאשם היה אצלו כדי שלא יחשדו שהנשק הגיע ממנו - בשים לב לכך שיש לו עבר פלילי (עמ' 131 ש' 19-20). בנסיבות אלה, לבקשת ב"כ המאשימה, הוכרז על ידי העד כ'עד עוין' ואמרתו במשטרה הוגשה וסומנה ת/38.

בהודעתו ת/38 מיום 4.7.16 מסר מר מסראווה כי הוא בעל רפת, ומגדל בה כבשים, עגלים וסוסים. בשנים קודמות מכר כבשים לחג אולם לחג הקרוב אין לו כבשים. כשנשאל אודות היכרותו עם הנאשם מסר כי הנאשם חבר של בנו והוא רואה אותו לפעמים עם הבן. הפעם האחרונה בה ראה את הנאשם היתה כחודש או פחות מכך טרם האירוע, בסמוך לחצות, הם אכלו שניצל אצל איברהים מטייבה (עמ' 2 ש' 1-2). העד שלל שהנאשם היה אצלו ברפת בשעות הערב ביום 29.6.18 (עמ' 2 ש' 26) או שקנה אצלו כבש לחג (עמ' 2 ש' 44).

תרגיל חקירה בין הנאשמים 1 ו-2

24. ביום 30.6.16 נערך בתא המעצר תרגיל חקירה בין הנאשמים 1 ו-2 (ת/36), במסגרתו התלחשו השניים ותאמו מה לומר בחקירה ("אמרתי לו בשעה 7 חאלס...7 בסדר סבבה לא נגיד משהו אחר...הוא שואל אותך ראית את אמא שלך תגיד שלא"). 1: שלום שלום בינינו...הייתי אצלו לקנות כבש. 2: מי? 1: אצל איאד אמרתי לו אתה לקחת אותי. 2: לא היה אף אחד אתנו קדימה אבל. 1: אני אמרתי שיש מישהו היה קדימה אבל לא ראיתי מי. 2: אמרתי שלא היה אף אחד מבלגן אתה...2: לקחתי את העובדים סיבוב להחליף את הצבע וכשחזרנו קפצו עלינו אתה מבין ישאלו מי השלישי לא היה איתנו שלישי. שאלו אותי למה אתה יושב בוא אמרתי היה שתי דלי צבע שאלו למה אתה יושב אחורה אמרתי היה שני דלי צבע חוץ מזה לא אמרתי כלום מבין. 1: תגיד מי היה אחורה לא שם לב. 2: תגיד להם בגלל שקיבלתי מכות אתה מבין". ובהמשך - 2: לא רציתי לבוא אתכם בכבוד שלי התקלחתי ורציתי לצאת. 1: אמר לי בוא איתי אז באתי...".

עדי הגנה

25. רס"ל אביאל מזרחי, ראש צוות משימות ביחידת שחם מרכז במג"ב, מסר בעדותו כי למיטב זכרונו במועד האירוע הם קיבלו דיווח בקשר לגבי חמושים, וכשהגיעו למקום ראה שלושה שוטרים או בלשים של תחנת קדמה עם עצור כשהוא על הברכיים, אזוק מאחור, כשבמרחק מטר או שניים ממנו היה מונח נשק שחור. העד התבקש לקחת את העצור לניידת, ושם שוטר שלו בשם דור אגבבה שמר עליו בזמן שהעד עצמו ביצע סריקות לאור דיווח על ברחנים

נוספים (עמ' 133 ש' 18-22).

26. מר ג'לאל עבד אל קאדר מסר בעדותו לפני כי ביום האירוע שהה בביתו כאשר לפתע שמע צעקות ויצא מהבית. לדבריו, ביתו מרוחק כ-30 מ' מהמקום בו היה הנאשם, והוא הגיע עד מרחק של כ-5 מ' מהנאשם (עמ' 123 ש' 1-10). הוא ראה את הנאשם נופל על הרצפה ונתנו לו בעיטות ברגליים ובידיים. הנאשם שכב על הגב והיה אזוק מקדימה. לאחר מכן היה על הבטן. הוא ניסה לראות מי המעורבים והבין שזה בילוש לא במדי משטרה, והם אמרו לו לחזור אחורה (עמ' 122 ש' 18-22). לטענתו בשלב הזה שני אנשים הכו את הנאשם, והנאשם קרא לו לעזרה בשמו הפרטי "ג'לאל" (ע' 122 ש' 32).

כשנשאל העד מדוע לא דיווח על שראה למח"ש, השיב: "אמא שלי פחדה עלי" (עמ' 124 ש' 18).

העד שלל את טענת השוטרים לפיה הם ראו אותו ליד ביתו ואמרו לו להיכנס חזרה פנימה (עמ' 124 ש' 1-9).

סיכומי ב"כ הצדדים

27. ב"כ המאשימה עמדה בסיכומיה על עדויות הבלשים אותן ביקשה לקבל כמהימנות וכמשתלבות זו בזו; על העובדה כי החבלות שתועדו מתיישבות עם גרסת השוטרים ולא עם גרסת הנאשם או גרסתו הכבושה של עד ההגנה; על כך שטביעות אצבע של הנאשם נמצאו על הנשק במספר אתרים; על שקרי הנאשם - הן ביחס למעורבותו באירוע ולהיכרותו עם המעורבים האחרים, והן ביחס לנסיבות מעצרו לאחר מכן ולהסבריו הכבושים בדבר הימצאות טביעות אצבעותיו על הנשק.

28. מבחינה משפטית, טען ב"כ הנאשם בסיכומיו כי האישום שיוחס לנאשם - של נשיאת נשק - הוא חמור והיה מקום להעמידו לדין בעבירה קלה יותר של החזקת נשק. נטען, כי עצם קיומה של טביעת כף יד אינה מספיקה להראות כי הנאשם נשא את הנשק בעצמו - דהיינו הנשק היה בהישג ידו והיתה לו בו שליטה פיזית קרובה ומיידית - במהלך הנסיעה ברכב. כתימוכין לכך הפנה ב"כ הנאשם לכך שהנאשם 2 הורשע בעבירה של החזקת נשק "בלבד".

כן נטען כי מחסנית ריקה אינה עונה על ההגדרה החוקית של "תחמושת".

מבחינה עובדתית, נטען כי הבלשים המנוסים שהשתתפו באירוע הסתירו במזכריהם את דבר השימוש בכוח כלפי הנאשם, על מנת להעלים את קיומו של המגע שנגרם בין הנאשם לבין הנשק, וחשפו אותו בצורה מתואמת רק בעקבות טענותיו אודות החבלות שנגרמו לו.

נטען כי לא ניתן הסבר אחר לפציעותיו של הנאשם, וכי חקירת מח"ש היתה יכולה למנוע את תיאום הגרסאות שנערך בין הבלשים, בחסות גורמי החקירה. על כן נטען כי החוקר רון כץ פעל בניגוד לנהלים עת ברר עם הבלשים את נסיבות מעצרו של הנאשם, וכי מאישורי מח"ש (ת/40 ו/6) עולה כי המדינה פנתה למח"ש רק ביום 11.7.16.

הדמיון במזכריהם של אייל ספיר ואייל בדריק מצביע על התיאום ביניהם; כי אין לתת אמון בבדריק אשר שינה גרסאותיו בנוגע לתאורה בזירה, בנוגע לנסיבות בהן נמצא הנשק (ראה שנפל מהאחר או לא), ובשים לב לפער בגרסאות בינו לבין אייל ספיר בנוגע לאופן בו נחבל הנאשם;

לשוטרים לא היתה סמכות להשתמש בכוח להורדת הנאשם ארצה ב"זירת הנשק", אי הבאת הנאשם בפני רופא מהווה מחדל חקירה הפוגע בהגנת הנאשם ולא נערכה פנייה במועד למח"ש על ידי היחידה החוקרת.

במערכת הקשר נשמעים השוטרים אומרים שהעצור "מפוצץ".

אין אינדיקציה לכך שהנאשם נגע בנשק במהלך הנסיעה ברכב ובסמוך למעצרו, על אף תוצאות בדיקת הפרופרינט, כיוון שהממצא אותו איתר יעקב מינצר נעדר תצורה מוגדרת ונמצא רק באצבע אחת.

אין כל תיעוד לתהליך הבדיקה אותו ערכה הבודקת יעל פלג שירוני או לנקודות ההשוואה שמצאה, ולכן אין לתת משקל לחוות דעתה. כן נטען כי לא ניתן להבין באיזה חלק מכף היד היה מגע ולכן אין בכך לשלול את טענת הנאשם.

בשני צילומי הנשק קיים שינוי במנח הרצועה ומכאן כי הנשק הוזז, וזאת בניגוד לטענות השוטרים.

יש לייחס אמינות לעד ג'לאל, אשר אף השוטרים אישרו כי הבחינו בו עת יצא מביתו, אשר לא נחקר על ידי המדינה ואשר תמך בגרסת הנאשם בנוגע לאלימות שהופעלה כלפיו.

לעדו של מר איאד מסראווה בבית המשפט היא אמינה והוא הבהיר כי דבריו בחקירתו במשטרה (עליה לא חתם) נאמרו עקב חשש שיסבך את עצמו, הנאשם היה אצלו ורכש ממנו כבש. המשטרה כשלה בכך שנמנעה מלבדוק את מצלמות האבטחה הסמוכות לביתו של הנאשם, במטרה לאשש את טענתו.

בנוגע לתרגיל החקירה שבוצע על ידי המשטרה (הקלטת הנאשמים 1 ו-2) נטען כי המשטרה לא ערכה זיהוי קולות כנדרש ולא ניתן לייחס מהתרגיל דבר לחובת הנאשם.

דין והכרעה

29. מהבסיס הראייתי אותו הוכיחה המאשימה ואשר עליו הנאשם אינו חולק עולה כי בליל 28.6.16 נסע הנאשם ברכב יחד עם הנאשם 2, אשר נהג ברכב, ועם אדם נוסף ("האחר") אשר ישב בחלקו הקדמי של הרכב לצד הנהג; כי ברכב היה כלי נשק תקין מסוג עוזי עם מחסנית ריקה; וכי לאחר שהרכב נעצר על ידי השוטרים נמלט האחר מן הרכב כשבידיו הנשק, ובמהלך מנוסתו השליכו על הארץ.

הנאשם לא מסר עד לתום משפטו מיהו אותו האחר. גרסתו הראשונית ביחס לאירועים היתה כי עלה לרכב לא מוכר במסגרת 'טרמפ', לאחר שהחל לצעוד ברגל מהרפת של מר איאד מסראווה לכיוון ביתו, ולא הכיר את האנשים שהיו ברכב. בהמשך אישר הנאשם כי קיימת היכרות מוקדמת בינו לבין הנאשם 2, מבלי להסביר את מהות השינוי בגרסתו, ומבלי להסביר את הפער בין גרסתו לבין גרסת הנאשם 2 ביחס לנסיבות הנסיעה.

במסגרת תרגיל חקירה שנערך על ידי גורמי החקירה, במסגרתו הוקלטו הנאשמים 1 ו-2 ללא ידיעתם, שוחחו השניים שיחה חברית במהותה, במהלכה ניסו הם לתאם גרסה ביחס לנסיבות נסיעתם המשותפת ברכב, וביחס למעורבותו של האחר, אשר יצא מהרכב כשבידיו הנשק.

איני מקבלת את טענות ההגנה בנוגע לאי זיהוי הדוברים, שכן זהות הדוברים ברורה מהקשר השיחה ומתוכן הדברים שנאמרו. כך, הנאשם 1 אמר לנאשם 2 שבחקירתו מסר לחוקר שהיה אצל איאד על מנת לקנות כבש ושהנאשם 2 לקח אותו, ואמר לחוקר שהיה מישהו מקדימה אבל לא ראה מיהו (דברים שאכן באו לידי ביטוי בהודעת הנאשם). הנאשם 2 מצדו הבהיר לנאשם 1 כי הוא מסר שלא היה מקדימה אף אחד וכי היו רק דלי צבע (דבר אשר אכן הופיע בהודעתו).

כמו כן איני מקבלת את טענת ב"כ הנאשם לפיה במסגרת תרגיל החקירה הוא ניסה 'לרצות' את הנאשם 2, שכן מיד לאחר שהנאשם 2 דיבר עם הנאשם 1 על דלי צבע, עבר הנאשם 1 לדבר על עצמו וחש בנוח לבקש מהנאשם 2 שלא לזהות אותו בחקירה: "תגיד מי היה אחורה לא שם לב".

מכאן כי הנאשם שיקר בגרסתו הראשונית בנוגע להיכרות עם הנאשם 2 ולנסיבות הימצאותו ברכב, ולא סביר בעיניי שהנאשם נדרש "לעדכן" את הנאשם 2 בדבר נסיבות שהייתו ברכבו, אם היה בדברים מן האמת.

לא סבירה בעיניי גם הטענה כי הנאשם 1 צעד ברגל את כל הדרך מביתו לרפת של מר איאד מסראווה, אבל בדרכו חזרה לא יכול היה ללכת ברגל כי הדרך היתה לפתע "מיוערת" וחשוכה (עובדה שממילא היתה ידועה לו מראש ולא השתנתה).

מכל מקום, איאד מסראווה שלל בחקירתו במשטרה כי הנאשם היה אצלו ברפת, ועוד בטרם נשאל נקודתית אודות הנאשם, טען מיוזמתו שכלל לא מכר כבשים באותו חג. בעדותו לפני שינה מר מסראווה את גרסתו ובהתאם לכך הוכרז על ידי כ'עד עוין', ומצאתי לאחר עיון בהודעה ולאחר שמיעת גרסתו - שהינה בבסיסה "שיקרתי במשטרה אבל עכשיו אני אומר את האמת" - להעדיף את הודעתו במשטרה. דווקא התוספת שמסר העד בחקירת המשטרה מיוזמתו, ביחס לאי מכירת כבשים כלל באותו החג, מהווה לדידי אמירה ספונטנית המצביעה על אמירת אמת.

כמו כן לא סבירה בעיניי טענת הנאשם כי אינו מכיר את 'האחר', שעה שאמר אודותיו לנאשם 2: "אמר לי בוא איתי אז באתי...".

מכל מקום, הנאשם נסע בצוותא עם אחרים ברכב בו היה כלי נשק, ולא רק שלא סיפק הסבר אמין להימצאותו בסיטואציה זו, אלא שהסבריו נסתרו. גם טענתו ולפיה אינו קשור לנשק ולא היה מודע כלל להימצאותו של הנשק ברכב

באותה שעה נסתרה לאחר שנמצאו שרידי ברזל על כפות ידיו וטביעת כף ידו על הנשק, כפי שאפרט להלן.

30. מר מינצר העיד בפני על משמעות הממצא החיובי כמגע בברזל בשתי כפות הידיים ובאצבע שמאל, ואיני מוצאת כל משמעות בטענת ההגנה בדבר היעדר תצורה מוגדרת בנסיבות מקרה זה, שכן המאשימה לא ביקשה להצביע באמצעות ממצא זה על זהות השוואתית בין התצורה לנשק הקונקרטי שנתפס, אלא אך על ראייה שיש בה ללמד על מגע כלשהו עם ברזל עובר למעצרו של הנאשם. המשקל שיש לייחס לראייה זו מוגבל בנסיבות אלה למידע זה בלבד.

31. גב' פלג שירוני העידה בפני ביחס לבדיקותיה במעבדה. מדובר בבדיקות שנערכות ללא מכשור טכנולוגי מתקדם אלא באמצעי הפשוט של זכוכית מגדלת ועינה הבוחנת של המומחית, ועל כן חוות דעתה היא אשר מתעדת בפועל את הבדיקה וממצאיה. צודק ב"כ הנאשם כי הגב' פלג שירוני יכולה היתה לצרף לחוות הדעת מסמך המתעד את 12 נקודות ההשוואה אותן מצאה, לשימושה של ההגנה.

מאידך, הסנגור לא עמד במסגרת ניהול ההליכים או במהלך עדותה של העדה על כך שהעדה תצביע על נקודות ההשוואה ותשלם נקודה זו, ומכל מקום לא מצא לנכון להגיש חוות דעת מטעמו הסותרת את ממצאיה של המומחית. בנסיבות אלה, לא מצאתי כי קיים פגם בממצאי העדה, אשר מצאה התאמה בין מעתק מספר 1 לחלק מטביעת כף ידו השמאלית של הנאשם.

אשר לפער בין ממצאי הגב' פלג שירוני לממצאיהן של המשוות רויטל ביטון וורד לובשיץ, בנוגע לזהות בין מעתק נוסף (מעתק מספר 7) לאמה ימין של הנאשם, הסבירה הגב' פלג שירוני כי היא השוותה את המעתיקים להטבעת כף היד של הנאשם שנערכה ביום 30.6.16 ע"י רס"ר יוסי יוסף, בעוד שהמשוות רויטל ביטון וורד לובשיץ ביצעו השוואה אל מול טופס הטבעה אשר נסרק ביום 15.2.16 ע"י מיכאל קוגן למאגר ה'אפיס', ואשר היה ככל הנראה איכותי יתר.

למען הסר ספק אדגיש, כי מצאתי להתייחס אך לממצאיה של המומחית פלג-שירוני ביחס למעתק מספר 1, ולא לממצאי הזיהוי הראשוני הנוספים שנמצאו על ידי מערכת ה'אפיס' בנוגע למעתק מספר 7, משאלה לא אומתו על ידי הגב' שירוני, ומשגורמי החקירה לא מצאו להביא בפני הגב' שירוני הטבעה חדשה איכותית יותר של כפות ידיו של הנאשם.

מכל מקום, אין ממצאים סותרים בין הבודקות השונות אלא היעדר זיהוי על ידי המומחית פלג-שירוני של ממצא נוסף, נתון אשר אינו גורע מהממצא הקודם כאמור.

32. אינני מקבלת את טענת ב"כ הנאשם, ולפיה מקום שלא הוכח באיזה חלק מכף היד היה מגע, הרי שיש הכרח לקבל ככתבה וכלשונה את טענת הנאשם בדבר מגע "כפוי" עם הנשק.

הסברו של הנאשם לממצא טביעת כף היד נמסר בגרסתו הכבושה - דהיינו גרסה שלא נמסרה בהזדמנות הראשונה. בחקירתו הראשונה במשטרה, אף שהנאשם תיאר אלימות שננקטה כלפיו לטענתו על ידי השוטרים, לא ציין הנאשם כי היה מגע כלשהו בינו לבין הנשק.

בחקירתו השנייה, לאחר שנשאל הנאשם מפורשות אודות הסיכוי למציאת טביעות אצבע שלו על הנשק, השיב הנאשם כי בזמן מעצרו, עת הכו אותו הבלשים, הם "שמו לו את הנשק על הפרצוף".

הסבר זה, ציורי ככל שיהיה, אינו מסביר הימצאות ברזל על ידיו דווקא והימצאות טביעות כף ידו השמאלית על הנשק, ולפיכך נולד הסבר כבוש ומתקדם יותר, אותו מסר הנאשם בעדותו לפני, ולפיו בשעה שאחד הבלשים תפס אותו - לדבריו בצווארו - מאחור, ידיו של הנאשם אשר היו מלפנים נגעו בנשק "מרוב המכות שקיבל".

התרשמתי כי ההתפתחות בגרסתו של הנאשם באה לידי ביטוי לא רק בהקשר זה, אלא בנושא האלימות בכללותה, כפי שאפרט להלן:

א. בהודעתו הראשונה של הנאשם, שנגבתה בסמוך לאחר האירוע, מסר הנאשם כי הוא נשמע להוראת השוטרי לצאת מן הרכב, ולאחר שיצא הימנו הכה אותו השוטר, הוריד אותו על הרצפה (דהיינו - בסמוך לרכב), סחב אותו 10 מ' כשפניו על הרצפה, ולאחר מכן המשיך להכותו ואזק אותו.

דהיינו - שוטר אחד מעורב, קודם סחב אותו על הבטן מרחק מה ואז הכה ואזק אותו.

ב. לאחר מכן שינה דבריו אלה ואמר שהשוטר העביר אותו לשוטר אחר ואמר לו: "תטפל בו", והשוטר האחר הוא ששם לו אזיקים ולאחר מכן שם אותו על הבטן, הכה אותו ובעט באשכיו.

דהיינו - שני שוטרים מעורבים, אחד סחב אותו אל השוטר השני, והשוטר השני אזק אותו ואז שם אותו על הבטן והכה אותו.

ג. בהודעתו השנייה מיום המחרת, מסר הנאשם גרסה שלישית, ולפיה השוטר הראשון שהוציא אותו מהרכב שם לו אזיקים, לקח אותו למקום בו נמצא הנשק ושם הכה אותו מכות נמרצות.

דהיינו - שוב שוטר אחד, קודם אזק אותו ואז לקח אותו למקום אחר (כבר לא מתאר סחיבה על הרצפה) ורק בסמוך לנשק הכה אותו.

ד. בהמשך הודעה זו שוב שינה הנאשם את גרסתו וטען כי רק לאחר שהכה אותו השוטר בסמוך לנשק שמו לו אזיקים.

כן לראשונה, לאחר שנשאל אודות הימצאות טביעות אצבע על הנשק, העלה לראשונה את הטענה ולפיה השוטרים שהיכו אותו שמו לו את הנשק על הפרצוף ושאלו אותו של מי הנשק.

ה. בעדותו לפני טען הנאשם כי נשמע להוראת השוטר לצאת מן הרכב, הבלש הכה אותו באגרופים בפניו, גרר אותו ונתן לו אגרופים ובעיטות תוך שהנאשם נופל וקם. לאחר מכן אזק אותו מקדימה ולקח אותו לבלש נוסף שהכה אותו ושאל של מי הנשק. הם שמו אותו ליד הנשק.

דהיינו - שני שוטרים מעורבים, שוטר אחד קודם הכה אותו וגרר אותו, לאחר מכן אזק אותו מקדימה. שוטר נוסף הכה אותו. לאחר מכן שמו אותו ליד הנשק.

ו. בהמשך שינה את דבריו פעם נוספת ומסר - לראשונה - שהשוטר הראשון חנק אותו ולאחר מכן בעט באשכיו ובפניו, שם את הרגל שלו על גרון הנאשם והכה אותו מכות קשות. כשהשוטר השני קיבל אותו תפס אותו בחלק האחורי של הצוואר, שאל של מי הנשק, ואז ידיו של הנאשם שהיו מלפנים נגעו בנשק.

שינויי גרסה מרובים אלה, המצביעים על חוסר אמינותו של הנאשם, מצטרפים לממצאים דומים ביחס לפרטים נוספים שמסר בהודעותיו - בנוגע למידת היכרותו עם הנאשם 2, למפגש הנטען עם איאד מסראווה ביום האירוע (ראו לעיל) ולג'לאל עבד אל קאדר (ראו דיון בהמשך).

33. רס"ר אייל ספיר הבחין בנאשם אשר ישב בחלקו האחורי של הרכב, כשהוא יצא מהרכב וניסה לברוח. רס"ב אילן שמע תמך בגרסה זו. לאחר מכן לא הבחין עוד רס"ב שמע במתרחש שכן היה עסוק במעצרו של הנאשם 2. שאר הבלשים נקטו פעולות אחרות במהלך האירוע (אייל בדריק ועידן הלל רצו אחרי המעורב השלישי שנמלט) ולא הבחינו בבריחתו של הנאשם מהרכב או במהלך מעצרו ליד הניידת.

רס"ר ספיר תאר כבר בדו"ח הפעולה הראשון (28.6.16 בשעה 21:55) כי רדף אחרי הנאשם כשלושה מטר מדלת הרכב, וכי לאחר שתפס אותו, הנאשם השתולל מעט, הוא הצמיד אותו לניידת ואזק אותו. לאחר מכן רץ עמו לבדריק ולא תאר את האירועים במקום. בדו"ח הפעולה השני מיום 1.7.16 תאר רס"ר ספיר את האירועים יחד עם בדריק. לפי תאורו, לאחר שאזק את הנאשם מאחורי גבו רץ עמו לבדריק ועל מנת להשאיר את הנאשם עם בדריק לבד ביקש מהעצור לרדת אל הקרקע אך העצור סרב. העד ובדריק הורידו יחד את העצור אל הקרקע על אף התנגדותו, באמצעות משיכת יד אחת לאחור ודחיפת הכתף כלפי מטה. הנאשם התנגד לכך גם כשהיה על הארץ ולכן השתפשף בקרקע ונחבל בפניו.

תיאור זה מתיישב עם תיאורו של בדריק את האירוע, עם תמונותיו של הנאשם לאחר האירוע, בהן נראים בגדיו מאובקים ופניו משופשפות ואדומות, ועם תמונותיו מאולם המעצרים, ועדותו של רס"ר ספיר בעניין זה לפני היתה אמינה.

רס"ר ספיר שלל את טענותיו של הנאשם בדבר מידת האלימות, לא תאר כלל מגע בצווארו של הנאשם - ואף לא עומת עם טענה כזו או עם קיומה של חבלה בצוואר - ושלל כל אפשרות של מגע בין הנאשם לנשק בזמן זה.

רס"ר ספיר מסר בשטף דבריו בעדותו לפני כי לאחר שבדריק החזיק את הנאשם על הארץ הוא (בדריק) אזק אותו. דומה שמדובר בטעות שכן קודם לכן אמר רס"ר ספיר כי אזק את הנאשם ליד הניידת, רץ איתו כשהוא אזוק, והוריד אותו ארצה באמצעות משיכת אחת מהידיים האזוקות לאחור ודחיפת הכתף קדימה. תיאור זה מתיישב עם איזוק מאחור. ב"כ הנאשם שאל את העד האם יתכן שאזק אותו בסמוך לניידת כשידיו מלפנים, ורק כשהגיע לבדריק העבירו את האיזוק לאחור, ושלל זאת (עמ' 26 ש' 16). על כן התרשמתי כי מדובר בטעות, וכי האיזוק בוצע כדברי רס"ר ספיר כבר בסמוך לניידת כשידיו של הנאשם משוכות לאחור.

בהקשר זה אעיר כי גרסתו של הנאשם עצמו בנוגע לאיזוק לוקה בשינויים מרובים ובחוסר עקביות, וממילא הטענה לפיה נאזק רק ליד הנשק אינה אמינה ואינה סבירה בעיניי, שכן אין זה סביר כי שוטר אשר אך זה תפס חשוד שברח, ירוץ איתו לשטח חשוך ולא מוכר מבלי לאזוק אותו.

סבירה ומהימנה בעיניי גרסתו של אייל ספיר כי מיד לאחר שהצמיד את הנאשם לניידת, הוא אזק אותו כשידיו מאחורי גבו וכך רץ איתו לעבר בדריק.

34. אייל בדריק עצמו לא ראה את ההתנהלות עם הנאשם בסמוך לניידת, והתייחס לנאשם רק בחקירתו על ידי רון כץ, לאחר שנשאל מפורשות אודות גרסת הנאשם לפיה הוא "הובל לנשק ותוך כדי כך נגע בו". בדריק אישר אף הוא שהנאשם היה אזוק לאחור, וכי אופן הורדת הנאשם ארצה לשם השגת שליטה עליו נערכה באמצעות משיכת ידיו לאחור. בנסיבות אלה אין ספק כי הנאשם היה בשלב זה כבול כשידיו מאחורי גופו.

הנאשם התנגד להורדתו אל הקרקע, ולכן נדרשה הפעלת כוח אשר גרמה לנאשם מעט שפשופים בפנים. מכל מקום לא היה כל מגע עם הנשק.

גם בדריק לא תאר כל מגע בצוואר הנאשם במהלך הורדתו אל הקרקע, ולא נשאל בהקשר זה דבר על ידי ב"כ הנאשם.

מכאן, כאמור, כי אין לקבל גרסה כבושה זו, ומצאתי להעדיף את גרסת השוטרים בנוגע להשתלשלות האירועים.

35. בנסיבות אלה לא מצאתי לתת כל אומן בגרסת הנאשם בכלל, ובנוגע לנסיבות בהן הגיעה טביעת אצבעו לנשק בפרט, ובחרתי להעדיף את עדויותיהם של הבלשים. לא התרשמתי מקיומן של סתירות מהותיות במזכריהם, אלא מהבדלים הנעוצים מכך שכל בלש ביצע פעולה אחרת במהלך האירוע שהחל עם שלושה מעורבים, ונתן דעתו לפרטים אחרים, ומקובל עליי הסברם, כי אף שניתן היה בדיעבד לתעד את מעצרו של הנאשם בצורה מפורטת יותר, הרי שבזמן האירוע לא התקבל הרושם שמדובר באירוע בעל נסיבות חריגות אשר מצריכות תיעוד מיוחד כאמור, אלא שהבלשים התמקדו בנשק ובמעורב שאחז בו וברח (חקירה שאף המשיכה לאחר מכן בניסיון לאתרו בסיועו של המתנדב בדריק).

36. אשר לטענות בדבר אי תיעוד החבלות, הרי שבמהלך החקירה לאחר שהנאשם תאר לחוקר רס"ר משה זיו כי

ננקטה כלפיו אלימות לפיה בתמצית הכו אותו וסחבו אותו כשפניו על הקרקע - תעד משה זיו את הנטען, דהיינו את הסימנים בפניו של הנאשם ואת בגדיו. הנאשם לא תאר פגיעות נוספות בשלב זה ולכן לא תועדו פגיעות נוספות.

בשלב מאוחר יותר טען הנאשם לפגיעות נוספות בכתפיים, ופגיעות אלה תועדו על ידי בא כוחו באולם המעצרים במהלך דיון המעצר.

לא הועלו טענות נוספות ולא צולמו תמונות נוספות.

נכונה הטענה כי צריך היה לקחת את הנאשם לחובש או לרופא על מנת לקיים את זכותו לתייעוד כנדרש של החבלות, אולם יחד עם זאת, די בתייעוד הצילומי על מנת להתרשם מהחבלות, וחזקה על הנאשם כי לו היו לו חבלות נוספות, היה מצביע עליהן לחוקר ודואג שיצלמו אותן, כשם שהפנה לחבלות האמורות.

37. בכל הנוגע לטענת ב"כ הנאשם אודות מערכת הקשר אשר תיעדה לדבריו את החוקרים אומרים שהעצור "מפוצץ", האזנתי לדיסק מערכת הקשר מספר פעמים, באמצעות אמצעים שונים (רמקול המחשב, אוזניות, רמקולים חיצוניים). אייל ספיר נשמע מתאר כי העצור על הרצפה אולם לא ניתן להבין במפורש את המילה שנאמרה על ידו לאחר מכן. אעיר, כי במעמד הדיון לפני שאל הסנגור את אייל ספיר מדוע אמר "מפוצץ", ואייל השיב שהדבר כלל אינו זכור לו. הפרקליטה ביקשה מהסנגור להשמיע לעד את ההקלטה ולעמת אותו איתה, אולם הסנגור בחר במפורש לא לעשות כן, והוסיף ואמר: "שהוא יגיד שלא, בית משפט ישמע" (עמ' 26 ש' 32). בנסיבות אלה, משבחר ב"כ הנאשם שלא לפנות למומחה קול מטעמו, ופשוט יותר - משבחר במעמד חקירתו הנגדית של אייל ספיר שלא להשמיע לו את הדברים ולקבל ממנו הסבר לשאלה הפשוטה מה כן נאמר, הרי שאין בידי לקבוע מסמרות לכאן או לכאן (ראו פרוטוקול הדיון מיום 16.2.17 עמ' 26 ש' 17 ואילך).

למעלה מן הצורך אציין, כי גם לו היה נשמע העד מציין בקשר כי העצור "מפוצץ", לא היה בכך בהכרח כדי להשפיע על מסקנתי בדבר ממצאי טביעות האצבע של הנאשם על הנשק, לאחר שמצאתי כי נאזק מלכתחילה כשידיו לאחור.

38. אשר לטענת ב"כ הנאשם כי חל שינוי במנח הנשק בין התמונות ת/4 לתמונות ת/5 ות/6, מצאתי ראשית כי מדובר בטענה שהועלתה בעלמא ואשר אינה נתמכת בחוות דעת מומחה. עיון בתמונות מצביע שכלי הנשק תועד מזוויות צילום שונות (ניתן לראות שוני בכיוון קת הנשק וידית האחיזה של הנשק). כמו כן רצועת הנשיאה של הנשק הינה בצבע שחור והתמונות הן בשחור ולבן, רצועת הנשיאה נראית בבירור בת/4 בשל זווית הצילום, בעוד שבת/6 קשה יותר להבחין בה, אולם להתרשמותי מעיון פשוט בתמונה, הרצועה נמצאת בדיוק באותו המנח על כלי הנשק, כאשר חלקה המונח על כלי הנשק מאונך לנשק עצמו (הרצועה על צידה, על החלק הצר של הרצועה), ועל כן קשה יותר להבחין בה במבט ראשוני.

מכל מקום, כאמור, יש לדחות טענה זו, בהיותה לא מבוססת ושגויה.

39. ביחס לעדותו של מר ג'לאל עבד אל קאדר, עד אשר אותר על ידי ההגנה והובא לעדות במסגרת פרשת ההגנה, אציין כי אייל ספיר ואייל בדריק הזכירו במזכריהם שאדם מסוים יצא מהבית הסמוך, אלא שצינו במפורש כי הוא היה מרוחק מהם ונכנס בחזרה לביתו מיד לאחר שהודיעו לו שמדובר במשטרה. מגרסתם עולה כי חשיפתו של אותו אדם לאירוע היתה מינורית, דהיינו - חשיפה למשך פרק זמן קצר ומרחק משמעותי. זאת, בניגוד לדבריו של מר ג'לאל, אשר בעדותו לפני תאר שיצא מביתו והלך מרחק של כ-25 מ' עד שהגיע בסמוך לשוטרים; כמו כן, גרסתו של ג'לאל ולפיה ראה שהשוטרים הכו את הנאשם אשר שכב תחילה על הגב ולאחר מכן עת שכב על הבטן אינה עולה בקנה אחד לא רק עם גרסת הבלשים אלא גם לא עם גרסת הנאשם בעצמו, אשר לא טען באף שלב כי הוכה עת שכב על הגב.

כמו כן מסר ג'לאל כי הנאשם פנה אליו במהלך האירוע בשמו הפרטי, ואילו הנאשם לא רק שלא ציין פרט זה באף אחד מחקירותיו במשטרה, אלא שבעדותו לפני טען שלמד על קיומו של העד רק במהלך המשפט.

אם לא די בסתירות אלה, הרי שרס"ר ספיר ואייל בדריק לא עומתו בחקירתם הנגדית עם טענתו של ג'לאל ולפיה התקרב מרחק של 5 מ' מהשוטרים והבחין באלימות בה נקטו כלפי הנאשם.

בנסיבות אלה לא מצאתי לייחס משקל לגרסתו של העד.

40. אשר לטענות בנוגע להתנהלות גורמי החקירה בכל הנוגע לפתיחת חקירת מח"ש באיחור, הרי שאמנם העתק תיק הפל"א כולו - לרבות תמונות ופרוטוקולים - הועבר למח"ש ביום 11.7.16 (נ/6), אלא שמסמך ת/40 שנשלח במייל לפרקליטות עולה כי חומר חלקי הועבר כבר קודם לכן למח"ש במסגרת נוהל מזורז, כיוון שהנאשם היה עצור, תלונתו התבררה והחלטה נתקבלה כבר ביום 5.7.16. מכאן שגם טענות אלה יש לדחות.

41. כן מצאתי כי העימות אותו ערך החוקר רונן כץ בין אייל בדריק לבין גרסת הנאשם באשר לאופן הגעת טביעות אצבעותיו לנשק היה נחוץ, וכי הנושא הוצג לאייל בדריק באופן כללי ולא מנחה או מכוון. החוקר כץ שאל את בדריק כך: "בחקירתו טוען אחד החשודים ששמו עוביידה והינו הנוסע מאחורי הנוסע ליד הנהג אשר נתפס ע"י אייל ספיר בארוע זה שהוא הובל לנשק ותוך כדי כך נגע בו ברצוני התייחסותך לעניין". לא מצאתי, אם כן, כי רונן כץ חרג בשאלה זו מתפקידו. גם הטענה בדבר תיאום גרסאות בין הבלשים ספיר ובדריק אינה מבוססת ואף תמוהה, בין היתר בשים לב לכך שההגנה טוענת דבר והיפוכו: מחד טוענת לקיום דמיון בגרסאות ומאידך טוענת לשוני ולסתירות בגרסאות. מכל מקום, לא התרשמתי מתיאום בין הגרסאות, אלא מגרסאות המתיישבות זו עם זו.

סיכום הממצאים העובדתיים

42. מעדותו של אייל ספיר עליה מצאתי לסמוך, ואשר משתלבת בחלקים הרלבנטיים עם עדותו של אילן שמע, עולה כי כאשר הבחין הנאשם שהשוטרים הבחינו בו, הוא יצא מהרכב והחל להימלט, אולם ספיר תפס אותו, הצמיד אותו לרכב ואזק אותו. מקום שניסה הנאשם להימלט ממעצר, בשים לב לכך שידע שמדובר בשוטרים הממלאים תפקידם כדיון, הרי שהתמלאו רכיבי העבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. לא מצאתי כי בשלב זה הנאשם נקט

בכוח או באיומים על מנת למנוע או להכשיל את מעצרו, ומכאן שלא התמלאו רכיבי סעיף 47 לפקודת סדר הדין הפלילי.

43. מעדויותיהם המשתלבות זו בזו של אייל ספיר ואייל בדריק עולה כי בהמשך, ולאחר שהנאשם כבר היה עצור ואזוק, ביקש אייל ספיר מהנאשם לשכב על הקרקע אך הוא סרב לעשות כן, ולכן הורידו אייל ספיר ואייל בדריק יחד ארצה את הנאשם תוך שימוש בכוח שכלל משיכת ידיו האזוקות לאחור, והטיית הכתף כלפי מטה. מצאתי כי החבלות והשפשופים שנגרמו בפניו של הנאשם אירעו בעקבות התנהגותו והשתוללותו על הרצפה. כן מצאתי שהשימוש בכוח נעשה במשורה, ורק לאחר שהנאשם סרב לבקשת הבלשים לרדת אל הקרקע בעצמו, והוא היה נחוץ לשם קיום ואבטחת המשך מעצרו של הנאשם בתנאי השטח. בנסיבות אלה, התנהגותו של הנאשם בוצעה תוך הפעלת כוח ועל מנת להפריע לשוטר לבצע את תפקידו ועל מנת להכשיל מעצרו, ועל כן עולה כדי עבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והתנגדות למעצר. סמכותו זו של השוטר, בה כפר ב"כ הנאשם, קמה מכח סעיף 19 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש).

44. ברכב ממנו נמלט הנאשם היה נשק ומחסנית ריקה, על הנשק טביעות אצבע של הנאשם. הסבריו של הנאשם לגבי נסיעתו ברכב כמו גם לקיומו של מגע עם הנשק נדחו על ידי כלא מהימנים.

ניתוח הטענות המשפטיות

45. לאורם של ממצאים אלה, עליי לבחון את טענותיו המשפטיות של ב"כ הנאשם:

א. האם הוכחה עבירת "נשיאת או הובלת הנשק".

ב. האם מחסנית היא בגדר "תחמושת".

46. בהתאם להוראות סעיף 144(ב), "הנושא או מוביל נשק בלא רשות על פי דין לנשיאתו או להובלתו, דינו - מאסר עשר שנים. אולם אם היה הנשק חלק, אבזר או תחמושת כאמור בסעיף קטן (ג)(1) או (2), דינו - מאסר שלוש שנים".

47. נשיאת נשק משמעה החזקת הנשק על גופו של אדם או בהישג ידו, באופן שניתן להשתמש בו מיד לכשיתעורר הצורך. ומי שנושא או מוביל נשק הריהו גם מחזיק בו (ראו י' קדמי, על הדין בפלילים, חלק רביעי, עמ' 1973).

48. בע"פ 8416/09 מדינת ישראל נ' מחמוד חרבוש ציין כבוד השופט פוגלמן כך:

"הוכחתה של עבירה הכוללת רכיב התנהגותי של החזקה עלולה לעורר קשיים ראייתיים, כך במיוחד כשמדובר בהחזקה שאינה פיסית; כשקשה לייחס את הנכס מבחינה פיסית לנאשם; כשהוא נמצא במקום שבו שוהים כמה נוכחים; או כשהוא נמצא במקום השייך למספר נוכחים (רבין וואקי, בעמ' 187).

הקושי במקרים אלה מתמקד בהוכחת היסוד הנפשי של העבירה. ודוק: כיצד יוכח שפלוני אמנם ידע כי הפריט האסור נמצא ברשותו או שפלוני הסכים לכך שהפריט מצוי ברשותו של אחר?

לשם כך פיתחה פסיקת בתי המשפט כללים שנועדו לסייע בהוכחת היסוד הנפשי הנדרש, תוך הסתייעות בחזקה שבעובדה שלפיה מקום שבו נכח הנאשם במקום שבו שהו אחרים שהחזיקו דבר מה אסור, או במקום שבו מוחזק דבר מה אסור, ונוכחותו לא היתה מקרית, חזקה כי ידע והסכים להימצאותו של הדבר במקום. ניתן לסתור חזקה זו באמצעות הבאת ראיות שיוציאו את מערכת הנסיבות מהקשרה הלכאורי הרגיל (ראו ע"פ 444/75 לוי נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(1) 614, 615 (1975); עניין מטוסיאן, בעמ' 101; ע"פ 1345/08 איסטחרוב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 18.5.09)). את עיקרי ההלכה בעניין זה סיכם השופט א' מצא:

"נוכחותו של אדם במקום ביצועה של עבירה, כשהיא לעצמה, הריהי עובדה ניטרלית. מקום שהתביעה טוענת כנגד אדם, אשר היה נוכח במקום ביצוע העבירה ולא נטל חלק פעיל בביצועה, כי היה שותפו של מבצע העבירה, מוטלת עליה החובה להוכיח, שנוכחותו נועדה לסייע למבצע העבירה באחת מדרכי הסיוע האמורות (...) טיבן של הראיות, שהתביעה מצופה להביאן לשם הוכחת מחשבתו הפלילית של השותף הנוכח, עשוי להשתנות ממקרה למקרה. כאשר הנוכחות, על פניה, היא לכאורה סתמית ומקרית, לא תצא התביעה בדרך כלל ידי חובתה אלא 'בראיות המורות על שיתוף פעולה ממשי או על שיתוף ממשי או על שיתוף מטרה (...) אך אם הנוכחות, כעולה מן הנסיבות האופפות אותה, איננה מקרית, יש בה בנוכחות גופה כדי להוות הוכחה לכאורה, שהיא אכן נועדה לסייע למבצע העבירה באיזו מדרכי הסיוע המוכרות (...) ובמקרה אשר כזה מוטל על הנאשם לסתור את ההנחה הלכאורית, המסתברת מן הנסיבות, ושעל-פי ההיגיון וניסיון החיים מעידה היא עליו, שנוכחותו במקום ביצוע העבירה נבעה משותפותו לעבירתו של המבצע. משנוצרה ההנחה האמורה, הנאשם 'רשאי להביא ראיות, או ליתן הסברים, שיש בהם כדי להראות, כי ההנחה ההגיונית אינה הגיונית כלל ועיקר, או כי עצמתה של ההנחה, לאור הסבריו, אין בכוחה לקיים את מידת ההוכחה הנדרשת במשפט פלילי' (...). אם הנאשם נכשל בכך, והנסיבות המפלילות הינן בעלות משקל ראוי לשמו, עלולה ההנחה האמורה להפוך לראיה ניצחת, ובית המשפט יהיה רשאי לבסס עליה הרשעה בדין" (ע"פ 319/88 אלמליח נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(1) 693, 698 (1989) (להלן: עניין אלמליח))."

49. בענייננו, הנאשם נמצא ברכב בו הובל הנשק, ונמצאה ראיה למגע ישיר בינו לבין הנשק, ומכאן שמסה קריטית של ראיות מצביעה על מודעותו לקיומו של הנשק ברכב, ולמעורבותו וחלקו הפיזיים - ולו בצוותא עם אחרים - בהחזקת ובנשיאת הנשק ברכב. הנאשם מצדו צריך היה לספק הסבר מניח את הדעת לנסיבות אלה: גם לנסיבות הימצאותו ברכב בו היה נשק, וגם לנסיבות המגע שהוכח בינו לבין הנשק (טביעות ופרופרינט), ולא זו בלבד שהנאשם לא עשה כן - אלא שגרסתו נמצאה על ידי כלא אמינה, לא ביחס לנסיבות הימצאותו ברכב אשר בו הובל הנשק או לקשר עם המעורבים האחרים, ולא ביחס למגע הישיר שלו עם הנשק. שקריו אלה מחזקים את ראיות המאשימה.

50. בע"פ 8899/06 עומר ארמין נ' מדינת ישראל ציינה כבוד הנשיאה חיות כך:

"אכן, מקום שבו מבקש בית המשפט לבסס הרשעה על ראיות נסיבתיות מחויב הוא לבחון ולשקול שמא קיים הסבר

תמים אפשרי לאותה מסכת ראיות, שאינו מתיישב עם המסקנה המפלילה את הנאשם בעבירה המיוחסת לו. אולם, קיומו של הסבר תמים כזה יש לבחון, בין היתר, על פי שיקולי היגיון וניסיון חיים ואין די באפשרות דמיונית ויוצאת דופן או בהסבר תיאורטי ורחוק. הנה כי כן, על מנת שבית המשפט יגיע למסקנה כי מן הדין לזכות את הנאשם ולו מחמת הספק בשל קיומו של תרחיש חלופי תמים, יש צורך להראות כי תרחיש כזה הינו מבוסס וסביר דיו (ראו: ע"פ 4656/03 מירופולסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (לא פורסם, 1.12.04) (להלן: עניין מירופולסקי); ע"פ 3124/91 כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(3) 406 (1993); ע"פ 1888/02 מדינת ישראל נ' מקדאד, פ"ד נו(5) 221, 228-227 (2002); עניין אלרז, פסקה 24). במקרה הנדון וכפי שצוין לעיל, ניסיונו של המערער להציג תרחיש תמים לפיו לא היה מעורב בהובלת הנשק ולא ידע על הימצאותו ברכב בעת שנתפס, אינו יכול להתקבל משום שתרחיש זה הוא בלתי סביר ואינו מתיישב עם הגרסאות שהציגו בפרשה זו אידריס ואף המערער עצמו.

ובהמשך -

"מן הטעמים המפורטים לעיל צדק, אפוא, בית משפט קמא בקובעו כי התקיימו במקרה דנן "ידיעה" ו"הסכמה" מצד המערער להחזקת הנשק ולהובלתו ברכבו של אידריס. שני יסודות אלה הינם היסודות המרכזיים בהיבט הנפשי הקבועים בהגדרת המונח "החזקה" שבסעיף 34 כד לחוק העונשין, מקום שבו מיוחסת לנאשם החזקה קונסטרוקטיבית של דבר המצוי במקום השייך לאחר, ובמקרה שלנו רכבו של אידריס (ראו: ע"פ 2400/94 סמאדג'ה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 12.3.95); יעקב קדמי על פקודת הסמים המסוכנים 14-24 (תשנ"ז))."

51. מקום שכאמור היה מודע הנאשם להימצאות הנשק ברכב והסכים לכך במעשיו, וכשהנשק היה בהישג ידו באופן שניתן להשתמש בו במידת הצורך מתמלאים יסודות עבירת נשיאת הנשק.

52. אשר להגדרת "נשק" על פי סעיף 144(ג) לחוק, זו כוללת "כלי שמסוגל לירות כדור, קלע, פגז, פצצה או כיו"ב, שבכוחם להמית אדם, וכולל חלק, אבזר ותחמושת של כלי כזה". מכאן, כי מחסנית ריקה היא חלק או אבזר ועל כן עונה על הגדרת "נשק", ומכל מקום אינה "תחמושת".

במובן זה הניסוח בסעיף 8 לפיו "במעשיהם האמורים נשאו הנאשמים נשק ותחמושת" הינו שגוי, ויש להשמיט את המילה "תחמושת".

53. בנסיבות אלה, מצאתי כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר כי הנאשם נשא נשק - שהוא רוס"ר עוזי ומחסנית ריקה תואמת.

54. לאור האמור, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ד' תשרי תשע"ט, 13 ספטמבר 2018, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד אופיר פחימה, הנאשם 1 וב"כ עו"ד אוהד מגורי.